
• ОДИН •

Якби мені випав другий шанс, то я б не вибрав такого життя. Та, зрештою, я не певен, що в мене взагалі був вибір.

Такі думки проскочили в моїй голові, коли я втікав із ринку, стискаючи під пахвою вкрадений шмат м'яса на печеню.

Мені ще не доводилося красти м'ясо, і я вже про це шкодую. Виявляється, тримати кавалок сирого м'яса і давати драла одночасно — не дуже-то й легко. Я не думав, що він буде такий слизький. Тож присягнувся наступного разу загорнути м'ясо, а тоді вже красти. Це якщо до того часу мене не спіймає сікач м'ясника і буквально не обрубав мої плани.

М'ясник уже майже наступав мені на п'яти із нечуваною швидкістю як для чоловіка такої статури. Він гучно горланив своєю рідною мовою, яку я не міг упізнати. Чолов'яга походив із якоїсь країни далекого заходу. І в тій країні, безсумнівно, дозволялося вбивати крадіїв м'яса.

Саме ця думка і примусила мене наддати ходу. Я завернув за ріг якраз тоді, коли сікач несподівано вп'явся у дерев'яну балку за моєю спиною. Попри те

що чоловік цілюся у мене, я мусив віддати справедливе його влучності. Якби я оце не повернув, то сікач наздогнав би свою мішень.

Але до притулку для безталанних хлопців місіс Тарбелді лишався один квартал. Я знав, як тут загубитися.

І я б таки зміг утекти, якби не лисий чолов'яга, що сидів біля входу в заїзд: він миттю випростав ногу й поставив мені підніжку. На щастя, я втримав кусень м'яса, але моє праве плече не дуже зраділо від падіння на тверду ґрунтову дорогу.

М'ясник схилився наді мною і зареготав:

— Катюзі по заслугі, бридкий жебраче.

Щиро кажучи, я ніколи в житті не жебракував. Я ще не впав так низько.

До його сміху швидко приєднався копняк у спину, та й такий, що мені аж сперло дух. Я скрутився калачиком, приготувався до наступних ударів і навіть не знав, чи виживу, щоби потім шкодувати. М'ясник копнув іще раз і вже замахнувся втретє, коли той інший чоловік вигукнув:

— Годі!

М'ясник повернувся до нього:

— А ти не лізь. Він украв шмат м'яса на печеню.

— Цілий шмат м'яса? Справді? А яка вартість?

— Тридцять гарлінів.

Мій натренований слух уловив брязкання сумочки з монетами, а тоді чоловік мовив:

— Я заплачу тобі п'ятдесят гарлінів, якщо віддаси мені того хлопця.

— П'ятдесят? Одну хвилинку. — М'ясник востаннє копнув мене під ребра, а тоді низько схилився: — Якщо

ти колись іще раз прийдеш до моєї ятки, я тебе порубаю на кавалки і продам із рештою м'яса. Зрозумів?

Удруге повторювати не треба було. Я кивнув.

Чоловік заплатив м'ясникові, й той потупотів геть. Я хотів глянути на свого рятівника, але скрутився в єдиній позі, від якої не хотілося скімлити від болю, тож не поспішав щось змінювати.

Однак грошовитий чоловік так само не збирався мене жаліти. Він схопив мене за сорочку, шарпнув, змусивши встати на ноги, а тоді перехопив мій погляд. Його темно-карі очі міцно ввіп'ялися в мене — я ще такого не бачив. Чоловік зміряв мене поглядом і легенько всміхнувся, хоч його тонкий рот ледве виднівся під охайною брунатною бородою. На вигляд йому було десь сорок, а вишуканий одяг вказував на вищий статус. Та зважаючи на те, як він мене підняв, чоловік значно сильніший, ніж ті вельможі, яких я уявляв.

— На два слова, хлопче, — сказав він. — Пройдешся зі мною до притулку або тебе туди затягнуть.

Уся права частина мого тіла аж пульсувала від болю, але ліва була в нормі, тому я йшов, спираючись на неї.

— Випростайся, — наказав чоловік.

Я проігнорував його. Це, напевно, якийсь заможний замиський пан, який хоче купити наймита до своїх земель. Звісно, мені хотілося залишити жорстокі вулиці Карчара позаду, але я зовсім не збирався ставати прислугою, тому й міг горбитися хоч у три погібелі. Та й права нога страшенно боліла.

У північних краях Картії для хлопчиків-сиріт знайшлося тільки одне місце — притулок для безталанних хлопців місіс Тарбелді. Нас там жило дев'ятнадцять, віком від трьох до п'ятнадцяти. Мені скоро мало виповнитися п'ятнадцять, і от уже з дня на день місіс Тарбелді мала спихнути мене кудись. Але я ще не хотів іти, особливо в наймити до цього незнайомця.

Місіс Тарбелді чекала у своєму кабінеті, коли я зайшов, а чоловік одразу за мною. Вона була надто товста, щоби хтось міг повірити, ніби вона голодує разом із нами всіма, і достатньо сильна, щоби відлупцювати тих, хто скаже криве слово про це. За останні місяці ми ледве могли терпіти одне одного — така була в нас рутина. Місіс Тарбелді побачила все, що сталося на вулиці, бо похитала головою і сказала:

— Шмат м'яса? І чим ти думав?

— Думав, що в нас тут купа голодних хлопців, — відповів я. — Ви не можете щодня годувати нас бобовим хлібом і потім дивуватися бунту.

— Тоді віддай мені те м'ясо, — мовила вона, простягаючи свої тлусті руки.

Та спершу до справи. Я ще міцніше притиснув м'ясо до грудей і кивнув на чоловіка:

— Це хто?

Чоловік ступив крок уперед і повідомив:

— Мене звать Бевін Коннер. Скажи своє ім'я.

Я мовчки витріщився на нього, через що місіс Тарбелді grimнула мене по потилиці своєю мітлою.

— Його звати Сейдж, — проскрипіла вона Коннеру. — І я вам раніше казала, що вже краще взяти скаженого борсука, ніж його.

Коннер звів брову й подивився на мене так, ніби це його розсмішило. А мене це роздратовало, бо я не мав наміру розважати його. Тому відкинув волосся з очей і заявив:

— Вона має рацію. То я можу йти вже?

Коннер насупився й похитав головою. Йому вже не було так смішно.

— Що ти вмієш, хлопче?

— Якщо ви вже запитали моє ім'я, то могли б і звертатися за ним.

Він продовжив говорити, ніби не почув мене. І це теж бісило.

— Який у тебе вишкіл?

— Нема в нього вишколу, — озвалась місіс Тарбелді. — Принаймні такого, який би знадобився панові, як ви.

— Ким був твій батько? — запитав Коннер.

— Він був чудовим музикою, але загалом — паскуда, — відповів я. — Якщо він щось і заробляв зі своєї музики, то до сім'ї ті гроші ніколи не доходили.

— Пияком, напевно, був, — місіс Тарбелді стукнула мене по вусі кісточками пальців. — Тому оцей виживав крадіжками й обладками.

— Якими це обладками?

Я не знав, чи він звертається до мене, чи до місіс Тарбелді. Але він дивився саме на жінку, тож я лишив їй можливість відповісти.

Місіс Тарбелді взяла Коннера під руку й потягнула в куток, хоча цей рух не мав ніякого сенсу, бо я й так стояв зовсім поруч і прекрасно чув кожне слово. Та й розповідала вона про мене, тому це не була якась страшна таємниця. Коннер піддався, однак

я зауважив, що він повернувся до мене, слухаючи її розповідь.

— Коли він уперше з'явився тут, то приніс блискучу срібну монету. Сказав, що втікає, що його батько — покійний герцог із Авенії, а сам малий не хоче бути герцогом. Запропонував платити мені по монеті щотижня, якщо я візьму його до себе переховуватися і дбатиму краще, ніж про інших. Два тижні отак водив манівцями і тішився добавці на вечері й парі додаткових ковдр на ліжку.

Коннер глипнув на мене, і я звів очі догори. Він уже не буде такий вражений наприкінці її розповіді.

— А тоді якось зліг із гарячкою. Глибокої ночі його почало лихоманити, він усіх лупцював, кричав і все таке. А потім при мені у всьому зізнався. Його батько не був впливовою особою. Так, монети справді належали герцогу, але він їх поцупив, щоб укласти зі мною ту брехливу угоду. Я запроторила малого до погребя — байдуже, чи стане йому ліпше, чи ні. Коли потім пішла його провідати, то він уже сам оклигав і став значно покірнішим.

Коннер знову глянув на мене.

— Не схоже, що він покірний.

— Від цього я теж оклигав, — огризнувся я.

— То чому ви дозволили йому лишитися? — запитав Коннер у місіс Тарбелді.

Місіс Тарбелді завагалась. Вона не хотіла зізнаватися, що час від часу я цупив для неї всілякі дрібнички: стрічку до капелюшків, шоколадні солодощі з цукерні. Саме тому місіс Тарбелді ненавиділа мене не так сильно, як здавалося. А може, і настільки — я ж і в неї крав.

Коннер знову підійшов до мене.

— То ти в нас злодій і брехун? А з мечем вправлятися вмієш?

— Звісно, якщо мій суперник беззбройний.

Чоловік вишкірився.

— На землі працювати вмієш?

— Ні, — а оце вже було образливо.

— Полювати?

— Ні.

— Читати вмієш?

Я глипнув на нього спідлоба, крізь гриву свого волосся.

— Коннере, що ви від мене взагалі хочете?

— Будеш звертатися до мене «сер» або «господар»

Коннер.

— Що ви від мене хочете, сер-або-господарю Коннере?

— Цю розмову лишимо на інший раз. Збирай свої речі. Я чекатиму тебе тут.

Я похитав головою:

— Вибачайте, але якщо я піду з цього чудового і затишного закладу місіс Тарбелді, то обійдуся без компаньйона.

— Ти підеш із ним, — відрубала місіс Тарбелді. — Господар Коннер купив тебе, щедро заплативши, та й я вже не дочекаюся, щоби тебе здихатися.

— Станеш вільним тільки тоді, коли виконуватимеш кожен мій наказ, і виконуватимеш його добре, — додав Коннер. — А як будеш поганим слугою, то так і залишишся в мене на побігеньках до скону.

— Я не служитиму нікому і години, поки не зобуду волі, — сказав я.